

เทวดา

บทที่ 16

แม่จิวตื่นนอนลุกออกจากห้องไปก่อนแล้ว เมื่อพิมพ์สมรตื่นลุกตามอีกคน เธอทำที่นอนเรียบร้อยพลางชำเลืองมองร่างที่นอนหนึ่งแปลกจริง เมื่อก่อนคุณเสกนอนดินไม่อยู่ในทิศในทาง เตี้ยวันนี้เข้านอนท่าไหนก็อยู่ท่านั้นจนตื่น

ตั้งแต่ตื่นจากอาการบอบช้ำหัวใจหยุดเต้นครั้งนั้น เขาก็เปลี่ยนไปมากมาย เมื่อก่อนนี่ยังปีนหน้าต่างขึ้นมาหน้าต่างาเฉย มีบาดแผลเหวอะแต่ก็ไม่สนใจ ช้ำทำทำซึ่งนั่นนี่ตาเชื่อมกับเธอเหมือนมีความในใจล้าลึก

เธอตั้งใจว่าถ้าเขาร่วมร่วมเมื่อไหร่เธอจะย้ายกลับบ้านทันที

เธอเดินมาแตะหลังมือกับหน้าผากเขา เป็นห่วงว่าบาดแผลที่มีเลือดกรังเมื่อคืนจะทำให้เขาเป็นไข้ พอพบว่าไม่มีอาการใดก็โล่งใจ ไบหน้าสะอ้านคมคายนอนหลับตาเหมือนเด็ก ใครกันอนยากจะฆ่าเขา

เธอเพิ่งรู้ว่าไม่ได้ใกล้ชิดพอจะรู้สึกถึงความซบซ้อนของเรื่องราวที่ทำให้มีคณอยากให้เขาตาย เขาทำอะไรไว้กับใครที่ไหน เรื่องผลประโยชน์หรือเรื่องผู้หญิง เหตุใดเขาจึงยืนยันไม่ยอมพัวพันกับตำรวจหรือเป็นเพราะว่าเขาเองก็กำลังทำเรื่องไม่ถูกไม่ควร

เธอสลัดไบหน้าขับไล่ความคิดฟุ้งซ่าน

พอเธอออกจากห้อง ชายหนุ่มก็ลืมตา ไม่มีความม่วงงุนงัวเงียปรากฏเหมือนคนทั้งหลาย ร่างสูงยกหลังนั่งทันที สีหน้าเครียดขริมพยักหน้าเป็นระยะเหมือนกำลังฟังใครพูด.....

เขาพิมพ์ตอบโต้ “..หวังว่าทางโน้นไม่เลื่อนกำหนดการเดินทางอีก จะได้ทำงานให้เสร็จแล้วกลับ ที่นี่ไม่ใช่ของเรา ผมกลัวว่าจะหลงทาง.....”

.....ยังงี้ๆ ท่านช่วยยั้งเตือนผมด้วย ตอนนี้อยู่ไม่ใช่ผมจะสวมแต่ร่างกายมนุษย์เท่านั้น จริตวิญญานมนุษย์ส่งผลครอบงำมากขึ้นทุกที ยิ่งผมอ่านรู้ความรู้สึกนึกคิดของผู้คน ก็เลสของพวกเขาก็ยิ่งตามมาก่อกวนเหมือนเงา... หลอกล่อปลุกเร้า.... ความเป็นมนุษย์ในตัวผมกำลังมีพลังมากขึ้นทุกที

ผมกลัวว่าเมื่อเสร็จงานแล้วจะไม่ได้กลับไปที่นี่.....”

เจ้าสาวของชายหนุ่มยังหลับสนิทอยู่ในห้องนอนเล็กตรงข้ามกัน พิมพ์สมรเข้าไปหยิบเสื้อผ้าวางแขวนแขวนไปเข้าห้องน้ำ พอกลับมาพรรณศศิก็ตื่นลุกขึ้นพอดี

“เมื่อคืนนี้คุณเสกกลับก็ทุ่ม พี่ตั้งใจจะรอแต่ว่าผลอลับ”

“เอ่อ... คือ... คุณเสกไม่ได้กลับดึกหรือพี่พรรณ...” ความจริงเขากลับใกล้เข้าต่างหาก ไม่ได้ดึกสักหน่อย

“เขาเล่าหรือเปล่านั้นไปไหนมาบ้าง”

“ไม่ได้เล่าค่ะ ไม่ได้คุยกัน” เธอพูดไม่เต็มเสียง

“ถ้าเขายังไปเที่ยวกับชมัยนุชอีก พี่คงต้องกลับบ้านไปอยู่กับแม่แล้วละ ทนชายหน้าไม่ไหวแล้ว” พรรณศศิพูดอย่างหม่นหมอง

“เออ เมื่อคืนคุณเสกไปโดนอะไรมาก็ไม่รู้เป็นแผลที่แขน วันนี้พาไปหาหมอกันไหมคะ”

“ยังงี้ก็ได้”

พรรณศสิลุกไปหยิบเสื้อผ้าวางเข้าห้องน้ำ พิมพ์สมรเดินกลับมาดูชายหนุ่ม พอประตูห้องที่เปิดแง้มถูกผลักเข้ามา ชายหนุ่มก็หยุดพูด พิมพ์สมรได้ยินเสียงแว่วๆ สีหน้าจึงบอกความไม่สบายใจ

“พูดคนเดียวอีกแล้วนะ คุณเสก”

เขามองเธอเหมือนรอฟัง

“คุยกับใคร เทพคนเดิมหรือเปล่า”

“เทพไม่ใช่คน”

“อ้อ ขอโทษๆ ต้ององค์..ใช่ไหม”

สีหน้าเขาตอบรับ

“แล้วท่านเทพว่ายังไงบ้าง”

“ท่านไม่ได้ว่า แต่เห็นด้วยที่ผมควรนั่งสมาธิ”

“อ้อ คุณเสกนะหรือจะนั่งสมาธิ อืม ก็ดีเหมือนกันนะ ถ้านั่ง
พริ้มจะช่วยหาอาจารย์ให้นะ”

“ไม่ต้อง”

“จะนั่งสมาธิต้องมีอาจารย์นะคุณเสก ไม่งั้นอาจหลงได้”

“ผมไม่ต้องการอาจารย์”

“อะ ไม่ต้องก็ไม่ต้อง” เธอคล้อยตาม “มา แต่งตัวเถอะ
วันนี้เราจะไปหาหมอกัน พี่พรรณก็จะไปด้วย”

“ไปหาหมอทำไม”

“ก็ไปทำแผลไง นี่ตั้นที่คุณเสกไม่มีไข้ ไหนให้พริ้มดูซิว่า
แผลอักเสบบวมมากหรือเปล่า”

“ไม่ต้องหรอก แผลหายแล้ว”

“จะหายได้ยังไง อย่าได้อ้อ”

เธอรุกถึงตัว ชายหนุ่มจึงต้องปล่อยให้เธอพับแขนเสื้อนอนขึ้นไป
ที่ป่าแล้วคลายปมปลดผ้าพันแผลออกดู พิมพ์สมรแปลกใจที่นอกจาก
รอยเลือดติดทิ้งอยู่เพียงนิดเดียว แผลฉกรรจ์เมื่อคืนกลับแห้งสนิทติดเข้าที่
โดยไม่ต้องอาศัยเข็มเย็บของนายแพทย์

“เอ๊ แผลใกล้หายแล้วจริงๆ ด้วย เป็นไปได้ยังไงกันนี่”

“ธรรมชาติร่างกายมนุษย์บำบัดรักษาตัวเองได้ เรื่องนี้พริ้ม
ไม่รู้หรอกหรือ” น้ำเสียงเขาเหมือนปลงสมเพช

“ก็พอรู้ แต่ว่ามัน.....” เธอหาคำพูดไม่ได้

พรรณศจีเดินเข้ามาพอดี ทำที่ใกล้ชิดของน้องสาวต่อชายหนุ่ม
เคยทำให้เธอโล่งใจ บัดนี้เธอกลับรู้สึกขวางหูขวางตา

“ทำอะไรกันอยู่คะ...!”

“พริ้มดูแผลคุณเสกคะ พี่พรรณ แปลกจัง เมื่อคืนแผลยังสดๆ
วันนี้แห้งเกือบหายสนิทแล้ว”

พรรณศจีเดินเข้ามาดูบ้าง

“ถ้าคนเป็นแผลแล้วไม่แห้งไม่หาย รอบตัวเราก็คงมีแต่คนเป็น
แผลเหวอะเต็มถนนไปหมดซิ พริ้มก็ เรื่องธรรมดาแท้ๆ”

ชายหนุ่มยิ้มเหมือนจะพูดว่า “เห็นไหม”

เธอค้อนขยับ

“พริ้มจะไปไหนก็ไปเถอะ พี่จะช่วยคุณเสกแต่งตัว”

“ทำไมต้องช่วย” เสียงทุ้มๆ ถามอย่างสงสัย

“ก็มันเป็นหน้าที่ของพรรณนี่คะ”

“ไม่ใช่หน้าที่พริ้มหรอกหรือ”

คำพูดเขาทำให้พี่สาวหันมามองเธออย่างตัดพ้อ พิมพ์สมร
ออกอาการสะดุ้งรีบปลีกตัว

“พริ้มไปดีกว่า..!”

ชายหนุ่มมองตามหลังที่หายวับเหมือนอยากให้เธออยู่

พรรณศจีเสียงเครือ “พรรณไม่รู้ว่ามีพริ้มบอกอะไรคุณเสกบ้าง
หรือว่ามีอะไรระหว่างคุณเสกกับพริ้ม แต่ที่เราแต่งงานกันแล้วนะคะ
เราเป็นสามีภรรยากัน ถึงแม้คุณเสกเข้าใจพรรณผิดเรื่องคุณทศ
แล้วจะให้พรรณไปนอนห้องอื่นหรือจะให้พรรณกลับไปอยู่บ้านก็ตาม
แต่คนอื่นๆ ก็รับรู้ว่าเราเป็นสามีภรรยา”

“ผมไม่ได้บอกให้พรรณกลับไปอยู่บ้านสักหน่อย”

เธอยิ่งน้อยใจ “คะ คุณเสกไม่ได้บอกให้พรรณกลับไปอยู่บ้าน
คุณเสกต้องการให้พรรณอยู่ที่นี้เพื่อที่พริ้มจะได้อยู่ เพราะถ้าพรรณไป
พริ้มก็ต้องไปเหมือนกัน”

สีหน้าเขาวิตกกังวล “ทำไมพริ้มจะต้องไป”

เธอแทบหมดความอดทน เสียงพูดสั้นเจือความขุ่นเคือง

“เพราะว่าถ้าพรรณไม่อยู่ที่นี้ ก็ไม่มีเหตุผลที่พริ้มจะอยู่ เหมือน
กับที่ไม่มีเหตุผลที่พริ้มนอนในห้องนี้ที่เป็นห้องหอของเรา ในเมื่อคุณเสก

หายเจ็บหายป่วยดีแล้ว จนแม้กระทั่งนางพยาบาลก็กลับไปแล้ว...”

เขานิ่งเหมือนจ่านน

พรรณจิ้มมองชายหนุ่มอย่างขังใจ ทำเสียงเคียดขื่น

“พรรณต้องการกลับมาอนห้องนี้คะ ไม่อย่างนั้นพรรณจะพา
พริ้มกลับบ้าน”

ชายหนุ่มนิ่งไปเป็นครู “ยังงี้ก็ได้”

“พริ้มต้องย้ายไปนอนห้องตรงข้าม” เธอยื่นคำขาด

ร่างสูงลุกเดินหนี ถึงไม่ตอบ ก็เป็นที่รู้ว่าเขาไม่อาจปฏิเสธได้

พิมพ์สมรโล่งใจเมื่อพี่สาวบอกให้เธอรู้อ

“ดีแล้วคะ จะได้เข้ารูปเข้ารอยสักที”

พรรณจิ้มมองอย่างอตะแวงไม่ได้ ใบหน้าของน้องสาวอ่อนลอสวยไสฉายความจริงใจไม่ซ่อนเร้น ทำให้เธอละลายใจจูบ

“พริ้มไม่โกรธพี่ใช่ไหม”

“อ้าว พริ้มจะโกรธพี่พรรณทำไม เรื่องของสามีภรรยา พริ้ม
ต้องเข้ามาอยู่ตรงกลางก็อดัดจะแยะอยู่แล้ว”

“ดีแล้ว ขอบใจมาก”

“ว่าแต่วันนี้ คุณเสกยืนยันไม่ไปหาหมอ ถ้าอย่างนั้นคงไม่ออกไป
ไหนกันใช่ไหม เจ้านายพริ้มเพิ่งโทรศัพท์มาตามให้เข้าออฟฟิศ แต่ว่า
พริ้มเองก็โทรไปเรียกบริษัทรักษาความปลอดภัยให้มาคุยเรื่องรายละเอียด
เขาก็เลยจะมาวันนี้”

“พี่ดูแลให้ก็ได้”

“พริ้มว่าเราน่าจะมียามเฝ้าบ้านกะละห้าคน วันละสองกะ
องค์กรรักษาติดตามอีกห้าคน กินนอนที่นี่ ทำงานสี่สิบสี่ชั่วโมง”

“มันจะไม่มากไปหน่อยหรือ ยามเฝ้าบ้านห้า องค์กรรักษาติดตาม
อีกห้า พอดีไม่ต้องมีความเป็นส่วนตัวกันพอดี เราไม่ใช่ดารารหรือคน
สำคัญสักหน่อย”

“นั่นซี ความจริงไม่ต้องมีเลยก็ได้”

เสียงทุ้มๆ ดังแทรกทำให้พิมพ์สมรหันไปค้อนขยับ ร่างสูงหนา
สมส่วนอยู่ในชุดเสื้อผ้าประณีตที่หนุ่มมหาเศรษฐีนิยมชมชอบ ในระยะ
หลังๆ นี้เสื้อผ้าดูดีมีคุณค่าขึ้นมากมาย เพราะท่าทีของคนใส่เปลี่ยนเป็น
มีสง่าราศรีผิดจากเดิม

“เราเป็นคนที่กำลังตกเป็นเป้าหมายนะ”

น้ำเสียงชายหนุ่มไม่เดือดร้อน “ใครจะทำอะไรก็ให้ทำ ยังไงๆ
ทุกคนก็ต้องตาย”

“อ้อ คุณเสกโดนดักทำร้ายบ่อยๆ ยังจะมัวเล่นการม ต้องเห็น
โลงศพชะก่อนรีใจ ถึงจะรู้จักระวังตัวเอง”

พรรณจิ้มเห็นท่าที่เสกสิทธิไม่สนใจล้อยตามจึงพูดว่า

“พริ้มอย่าทำเรื่องให้เอ็กเกริกมากไปดีกว่า ใครรู้เข้าหัวเราะตาย
เอาแค่พอประมาณก็แล้วกัน ยามเฝ้าบ้านกะละสองคน องค์กรรักษา
ติดตามตัวสองคนก็พอ”

อีกฝ่ายหน้ามุ่ม “ก็ตามใจ เลือกให้ดีๆ ก็แล้วกัน”

หญิงสาวออกจากบ้านไปทำงานตามที่เจ้านายโทรศัพท์มาเรียก
ครั้นกลับมาตอนค่ำ พบหน้าพี่สาวเธอก็ถามเรื่องทีออกปากไว้ พรรณจิ้ม
สีหน้าไม่แจ่มใสบอกให้เธอรู้อ

“คุณเสกบอกให้พริ้มจัดการตามใจ เขาเองถือกระเป๋าเสื้อผ้า
ตามพี่น้องคุณนั้นไปต่างจังหวัดแล้ว”

“เอ๊ะ ได้ยังไง..! แล้วทำไมพี่พรรณปล่อยให้ไป”

“พี่จะพูดอะไรได้ เขานี้จะทำอะไรก็ทำตามใจชอบ”

“แย่มาก พริ้มไม่นึกเลยว่าคุณเสกจะเป็นคนอย่างนี้”

พรรณจิ้มนึกถึงเรื่องที่เกิดขึ้นในระหว่างวัน ไม่อยากจะเชื่อ
เลยว่าเสกสิทธิปฏิเสธหลบเลี่ยงเมื่อเธอรุกเร้าเข้าถึงตัวเมื่ออยู่กับตาม
ลำพังในห้องหอ แล้วพอพี่น้องคุณนั้นมาชวน เขาก็รีบเก็บเสื้อผ้า
ใส่กระเป๋าตามไปเหมือนอย่างกับว่าจะหนีเธอ.....